

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Johannes var Vorherres Ven

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Johannes var Vorherres Ven", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid100674/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Tilbage hun hasted med den Besked:
Det er Sankt Peders Stemme!

12 Det tykdes dem alle for underfuldt,
Saa tvivle Troens Helte,
De giættede paa, med Sankt Peders Røst
Hans Død en Engel meldte.

13 Sankt Peder, han naaed dog ind tilsidst,
Da blev de alle glade,
Og takkede Herren, som tændte Lys
Langt bedre end de bade!

14 Sankt Peder gik mangel et mødigt Fjed,
Med Fredens Ord paa Tunge,
Og saa med Guds Engle til Paradis,
I Mag Guds Priis at sjunge!

15 Det himmelske Lys i den mørke Vraa,
Guds Engels Røst den blide,
Omskinne, husvale hver christen Sjæl
I Fængsels Baand og Kvide!

No. 102.

Johannes' Aabenbaring.

1 Johannes var Vorherres Ven,
Han havde store Syner,
Ei som de vel kan times end,
Naar det i Sjælen lyner,
Men som naar, Herrens Hjerte næst,
I Himmerig man er til Giæst,
Har dog i Støvet hjemme.

2 Johannes var en gammel Mand,
Sin Herre tro til Døden,

Forviist af en Latinsk Tyran,
Men ei forladt i Nøden,
Det nu som fordum var hans Lyst
At hvile ved Vorherres Bryst,
Det var hans Lodd i Aanden.

3 Det var en Søndag, som han sad
Paa Holmen gold og øde,
Og sagtens høit til Herren bad
For Levende og Døde,
Da rykde, som Vorherres Ven,
Til Paradis ham Aanden hen,
At see Guds Underværker.

4 Der saae han, som han har fortalt,
Det Syn, nu Verden vrager,
Grandgivelig og fremfor Alt
Syv gyldne Lyse-Stager,
Og mellem dem med Isse hvid,
I Præste-Kjortel vingesid,
Den Herre, godt han kiendte.

5 Hans Haar var som nyfalden Sne,
Paa Bjerger-Top man skuer,
Hans Øine var for Støv at see
Som klare Offer-Luer,
Hans Liv-Gjord var som Guldet rød,
Hans Fødder var som Malm i Glød,
Hans Røst som Havets Brusen!

6 Hans Aasyn var som Solens Glands,
Naar høit den staaer paa Bue,
Et Sværd udgik af Munden hans,
Forfærdeligt at skue,
Tveegget var det Sværd og hvast,

Og i sin Høire-Haand saa fast
Syv Stjerner holdt den Store!

7 Johannes daaned som en Død,
Enddog han var i Aanden,
Til over ham en Stemme lød,
Med Tryk af Høirehaanden:
Frygt ei, thi jeg er Først og Sidst,
Og lever, trods min Død, forvist
Evindeligt, ja, Amen!

8 Jeg Nøglen har til Grav og Hel,
Skriv op hvad du mon skue,
Uvordne Gierninger saavel
Som hvad alt sees paa Tue,
Om Lyse-Stagerne af Guld
Og om Syv-Stjernen underfuld,
Jeg holder i min Høire.

9 De Lyse-Stager syv, du saac,
Det er syv Menigheder,
Og Stjernerne, jeg holder paa,
Til hver af dem en Leder,
Stat op i Hast, tag Pennen fat
Og skriv saa til hver Engel brat
Et Brev, som jeg tilsiger!

10 Johannes skrev da Breve syv,
Saa tunge og saa lette,
I Fred for hver en Tanke-Tyv,
For Christne paa at giætte,
Til Enden kroner Herrens Værk,
Og viser, Han er ene stærk,
Som fælder Falske-Blakken.

- 11 Paa *Anti-Christ* og *Babels Fald*
De Fleste vilde grunde,
Og Tusind-Aarets Gylden-Tal
Udregne, om de kunde.
Paa Brevene kun giætted Faa,
Skjøndt Kirke-Folk dog vide maae
Hvor Alter-Lyset brændte.
- 12 Jeg mener, det er ligefrem,
Den første Lyse-Stage
Var Kirken i *Jerusalem*,
Der sank i Gruus saa fage,
Men skal engang ved Livets Flod
Dog vist for Bane fange Bod
Som Templet i Guds Have!
- 13 Den *Anden* let som Himlens Vogn
Mig tykkes er at kiende,
Thi end det *Græske* Kirke-Sogn
Er til, trods sin Elende,
Bar længe *falske* Jøders Aag,
Men taalde Ondt og troed dog,
Skal ei sin *Krone* miste!
- 14 Den *Tredje* er og klarlig *Rom*,
Thi det kan aldrig glippe,
At *Satans Stol* med Pavedom
Stod der paa Kirke-Klippe,
Der dages mellem *Helgen-Been*
Vel ogsaa snart den *hvide Steen*,
Naar Afguds-Altret styrter.
- 15 Den *Fjerde* staaer med Spørgsmaals-Tegn,
Saa derpaa maa man giætte,
Det høie Spir i *Bølge-Hegn*
Er sikkert dog det rette,

- I Folke-Livets høie Sø
Stod klarlig over *Anguls Ø*
Ny-Kirkens *Morgen-Stjerne!*
- 16 Den *Femte* har til Kiendings-Navn
Den *Levende* i *Graven*,
Og det er *Luthers Føde-Stavn*
Med Lys i *Dødning-Haven*,
Det Herte der blev hartad *glemt*,
Men huskes dog igien bestemt,
Naar Kirke-Aanden vaagner!
- 17 Kun Seer-Pen kan skrive ret
Om de uvordne Dage,
Men sikkert seer dog *vores Æt*
Den *sjette* Lyse-Stage,
Ja, seer den *aabne Kirke-Dør*
Og *Kongens Nøgel*, aldrig før
Til *Labyrinthen* fundet.
- 18 Den *Syvende* sig dølger end,
Er klarlig dog den *Sidste*,
Da banker paa hos *lunkne Ven*
Han, som ei Sit vil miste,
Da holdes Nadver under Sky
En Time kun før Morgengry
I Guds vor Faders Rige!

No. 103.

Kong Agger i Edessa*).

Met. Vor Alderdoms Trøst og Støttestav, af C. Barnekow.

- 1 Der sad en Drot ved *Eufrats* Rand
I *Jesu Christi* Dage.

*) *Edessa* havde omtrent samme Beliggenhed som nu *Orfa*, og blev paa det store Kerstog indtaget tilligemed *Antiochien* og *Jerusalem*